

Sygn. akt I C 1038/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Braniewie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Frąć

Protokolant: staż. K. N.

po rozpoznaniu w dniu 05 lipca 2019 roku w Braniewie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Agencji Mienia Wojskowego w W. Oddział (...) w O.**

przeciwko **A. M., T. M. i R. M.**

o zapłatę

I umarza postępowanie w części w jakiej powód cofnął pozew, to jest co do kwoty 5.642,42 (pięć tysięcy sześćset czterdzieści dwa 42/100) złotych dochodzonej solidarnie od pozwanych A. M., T. M. i R. M. oraz co do kwoty 1.267,03 (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt siedem 03/100) złotych dochodzonej od R. M.,

II w pozostałej części powództwo oddała,

III zasądza od powoda Agencji Mienia Wojskowego w W. Oddział (...) w O. na rzecz pozwanego T. M. kwotę 1.817,- (jeden tysiąc osiemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV zasądza od powoda Agencji Mienia Wojskowego w W. Oddział (...) w O. na rzecz pozwanego R. M. kwotę 3.617,- (trzy tysiące sześćset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka, Agencja Mienia Wojskowego w W. Oddział (...) w O., wniosła dnia 15 marca 2018 r. pozew o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych A. M., T. M. i R. M. solidarnie kwoty 9.250,79 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od R. M. kwoty 8.436,44 złotych. Wniosła nadto o zasądzenie od pozwanych na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Wskazała powódka, że pozwani zajmują należący do niej lokal mieszkalny położony w B. przy ul. (...), za co nie uiszczają opłat. A. M. i T. M. Sąd Rejonowy w Braniewie wyrokiem z dnia 18.06.2009 r. sygn. akt I C 99/08 nakazał opróżnienie tego lokalu przyznając im prawo do lokalu socjalnego. Wobec R. M. powódka wydała decyzję dnia 08.02.2010 r. o obowiązku opróżnienia lokalu i uiszczania odszkodowania do czasu wypełnienia tego.

Określiła powódka w pozwie, że na kwotę 9.250,79 zł żadaną solidarnie od wszystkich pozwanych składa się należność główna w wysokości 6.858,39 zł obejmująca należności za zużytą wodę za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2013 r. oraz należności z tytułu opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich za okres od stycznia 2014 r. do kwietnia 2014 r. i od lipca 2015 r. do czerwca 2016 r., nadto odsetki od należności głównej w kwocie 2.392,40 zł obliczone do dnia

14 marca 2018 r. Natomiast na kwotę 8.436,44 zł żadaną od R. M. składa się odszkodowanie za zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego w okresie od kwietnia 2014 r. do czerwca 2016 r.

W sprawie dnia 20 kwietnia 2018 sygn. akt X Nc 422/18 Sąd Rejonowy w Olsztynie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który na skutek sprzeciwów pozwanych utracił moc w całości.

Wszyscy pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości.

Pozwana A. M. podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Pozwany T. M. podniósł, że w przedmiotowym lokalu nie zamieszkuje co najmniej od 2014 r., mieszka z narzeczoną w Ś., o czym wielokrotnie informował powódkę. Dodatkowo podniósł zarzut przedawnienia roszczenia za okres wcześniejszy niż trzy lata przed wytoczeniem powództwa, tj. wymagalnych przed marcem 2015 r.

Pozwany R. M. podniósł, że w przedmiotowym lokalu nie zamieszkuje co najmniej od siedmiu lat, mieszka z narzeczoną w Ś. nr 7. Dodatkowo podniósł zarzut przedawnienia roszczenia za okres wcześniejszy niż trzy lata przed wytoczeniem powództwa, tj. wymagalnych przed marcem 2015 r.

Przed rozpoczęciem rozprawy, pismem procesowym z dnia 04 lutego 2019 r., powódka cofnęła powództwo w części, tj. w stosunku do pozwanych A. M., T. M. i R. M. co do kwoty 5.642,42 zł za okres lipiec 2015 r. – czerwiec 2016 r. na którą składa się należność główna 4.028,75 zł i odsetki naliczone do dnia 14.03.2018 r. w wysokości 1.613,67 zł, oraz w stosunku do pozwanego R. M. co do kwoty 1.267,03 zł za okres lipiec 2015 r. – listopad 2015 r. Podała, że ograniczenie powództwa spowodowane jest tym, że Gmina M. B. częściowo uiszczała odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego.

Wniosła w związku z tym o zasądzenie od pozwanych A. M., T. M. i R. M. solidarnie kwoty 3.608,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 marca 2018 r. do dnia zapłaty, oraz od R. M. kwoty 7.169,41 zł. Wniosła przy tym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm i uznanie pozwanych za przegrywających proces również w części dotyczącej powództwa cofniętego.

Sąd ustalił co następuje:

Lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w B. wchodzi w skład zasobu Agencji Mienia Wojskowego w W. Oddział (...) w O..

Dnia 13 czerwca 1997 r. z A. M. zawarta została umowa najmu tego lokalu. Wspólnie z nią mieszkali tam małoletni w tamtym czasie jej synowie, R. M. i T. M..

Prawomocnym wyrokiem z dnia 18 czerwca 2009 r. sygn. akt I C 99/08 Sąd Rejonowy w Braniewie nakazał A. M. i T. M. aby opuścili i opróżnili lokal mieszkalny w B. ul. (...), orzekł, że przysługuje im prawo do otrzymania lokalu socjalnego od Gminy M. B. i wstrzymał wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia im oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Decyzją z dnia 08 lutego 2010 r. Dyrektor Oddziału (...) w O. Wojskowej Agencji Mieszkaniowej (poprzednik powódki) orzekł o obowiązku opróżnienia przez R. M. lokalu mieszkalnego w B. ul. (...) w terminie 30 dni od daty otrzymania decyzji oraz o obowiązku uiszczania opłat za używanie lokalu, opłat pośrednich i odszkodowania w wysokości 200 % wartości należnych opłat za używanie lokalu, za każdy rozpoczęty miesiąc jego zajmowania, poczynwszy od dnia, gdy decyzja ta stanie się ostateczna.

T. M. z przedmiotowego mieszkania wyprowadził się w sierpniu 2012 r. do Ś. nr 6B i zamieszkał tam ze swoją narzeczoną N. K. w domu należącym do jej matki. R. M. z tego lokalu mieszkalnego wyprowadził się w 2010 r. do Ś. nr 7, gdzie zamieszkał ze swoją narzeczoną E. Ż. w domu jej rodziców. Obaj nadal w mieszkaniu przy ul. (...) pozostawali zameldowani. A. M. w okresie objętym pozwem w mieszkaniu przy ul. (...) mieszkała sama, T. M. czasami odwiedzał ją tam. Wyprowadziła się ona w 2018 r. do zaoferowanego jej lokalu socjalnego.

Poczynając od stycznia 2013 r. powódka każdego z pozwanych kilkakrotnie wzywała do zapłaty należności wezwania wysyłając na adres w B. ul. (...).

Jedno z wezwań skierowanych do T. M. odebrał on osobiście, tj. dnia 28 marca 2014 r. Dwie adresowane do niego przesyłki odebrała A. M., pozostałe nie zostały podjęte w terminie. W 2018 r. strony prowadziły korespondencję, w której pozwany informował o niezamieszkiwaniu od kilku lat w przedmiotowym lokalu.

Żadne z wezwań skierowanych do R. M. nie zostało odebrane, wszystkie zostały zwrócone adresatowi jako niepodjęte w terminie.

Wezwania kierowane do A. M. odbierała ona osobiście, poza jednym, które odebrał dnia 28 marca 2014 r. T. M..

/ dowód: kopia umowy najmu k. 66; kopia wyroku sygn. akt I C 99/08 Sądu Rejonowego w Braniewie k. 65; kopia decyzji z dnia 08.02.2010 r. i z.p.o. k. 62-64, odpis decyzji k. 228-229; kopie wezwań do zapłaty z zestawieniami należności i z.p.o. : do T. M. k. 7-24, do R. M. k. 25-42, do A. M. k. 43-61, odpisy k. 232-243; pisma T. M. do powódki z załącznikami : z 29.03.2018 r. k. 93, 97-100; pisma powódki z do T. M. k. 96, 101; zaświadczenia systemu (...) - sad dotyczące pozwanych k. 68-73; zeznania świadków : N. K. w dniu 24.05.2019 r. 00.25.38 - 00.35.36, B. C. (1) w dniu 24.05.2019 r. 00.37.25 – 00.45.06, B. C. (2) w dniu 24.05.2019 r. 00.45.06 – 00.50.51, K. C. w dniu 24.05.2019 r. 00.50.51 – 00.54.01, M. Ż. (1) w dniu 24.05.2019 r. 00.54.01 – 01.02.48, E. Ż. w dniu 05.07.2019 r. 00.10.28 – 00.17.08, M. Ż. (2) w dniu 05.07.2019 r. 00.17.08 – 00.22.49; zeznania pozwanych: A. M. w dniu 05.07.2019 r. 00.37.26 – 00.44.15, R. M. w dniu 05.07.2019 r. 00.45.15 – 00.52.22, T. M. w dniu 05.07.2019 r. 00.52.22 – 01.01.24/

Sąd zważył co następuje:

Bezsporne jest w sprawie, że lokal mieszkalny przy ul. (...) w B. wchodzi w skład zasobów powódki, i że na podstawie umowy najmu zawartej w 1997 r. z powódką przez A. M. pozwani w lokalu tym zamieszkiwali. Bezspornie też wszyscy obowiązani zostali do opuszczenia przedmiotowego mieszkania - A. M. i T. M. stosownie do wyroku Sądu Rejonowego w Braniewie z dnia 18 czerwca 2009 r. sygn. akt I C 99/08, zaś R. M. stosownie do decyzji Dyrektora Oddziału (...) w O. WAM z dnia 08 lutego 2010 r.

W pozwie powódka domaga się od wszystkich pozwanych należności za zajmowanie tego lokalu w okresie styczeń 2012 r. – czerwiec 2016 r. Określenie przez powódkę wysokości należności za poszczególne miesiące nie jest przez pozwanych kwestionowane.

Powództwo oparte jest o przepisy ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz. 2356 ze zm.).

Według art. 29 ust. 2 tej ustawy, osoba inna niż żołnierz zawodowy, która zajmuje lokal mieszkalny na podstawie umowy najmu, uiszcza opłaty za używanie lokalu mieszkalnego i opłaty pośrednie na zasadach i w wysokości określonych w art. 36.

Stosownie do art. 36 ust. 1, osoba, która zajmuje lokal mieszkalny uiszcza opłaty za używanie lokalu w wysokości nie większej niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu w skali rocznej, określonej na podstawie ust. 2, oraz zaliczki na opłaty pośrednie w terminie do piętnastego dnia każdego miesiąca, od dnia przekazania lokalu mieszkalnego. Za dzień wpłaty opłat przyjmuje się dzień ich wpływu na rachunek bankowy Agencji.

Według art. 41 ust. 5, za okres zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym, internacie albo kwaterze internatowej do dnia doręczenia wezwania, o którym mowa w ust. 4, żołnierz jest obowiązany uiszczać odszkodowanie w wysokości opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej oraz opłaty pośrednie, a za okres od dnia doręczenia wezwania do dnia opróżnienia, odszkodowanie w wysokości 150% opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej oraz opłaty pośrednie. Do odszkodowania należnego za zamieszkiwanie w internacie albo w kwaterze internatowej nie stosuje się przepisu art. 53 ust. 1.

Art. 41 ust. 7 stanowi, że do nieuiszczonego odszkodowania, do dnia opróżnienia lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej, stosuje się przepisy art. 37.

Z kolei art. 37 stanowi, że : ust. 1. opłaty i opłaty pośrednie za używanie lokalu mieszkalnego zajmowanego przez żołnierza zawodowego, nieuiszczone w ustalonym terminie płatności, podlegają, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, przymusowemu ściągnięciu na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2018 r. poz. 1314, 1356, 1499 i 1629). Ust. 2. za uiszczanie opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego odpowiadają solidarnie pełnoletnie osoby stale zamieszkujące w tym lokalu. Ust. 3. odpowiedzialność osób, o których mowa w ust. 2, ogranicza się do wysokości opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich, za okres ich stałego zamieszkiwania.

W dacie wydania decyzji o obowiązku opróżnienia przez R. M. lokalu mieszkalnego art. 41 ust. 6 cyt. ustawy stanowił, że w przypadku nieopuszczenia lokalu mieszkalnego przez osoby, o których mowa w ust. 1-5, wraz z osobami wspólnie zamieszkującymi, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia tym osobom wezwania wydanego przez dyrektora oddziału regionalnego Agencji do opuszczenia lokalu mieszkalnego, Agencji przysługuje, oprócz opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich, odszkodowanie w wysokości 200 % wartości opłat za używanie lokalu za każdy rozpoczęty miesiąc.

Obowiązki określone w cyt. przepisach związane są przede wszystkim z zajmowaniem lokalu, to zaś, według definicji z art. 1a ust. 1 pkt 6 - posiadanie tytułu prawnego do lokalu mieszkalnego ustanowionego w drodze decyzji administracyjnej albo umowy najmu albo umowy użyczenia; oraz z zamieszkiwaniem w lokalu, to zaś według definicji z art. 1a ust. 1 pkt 5 – przebywanie i korzystanie z lokalu mieszkalnego.

Pozwani R. M. i T. M. zarzucają, że w przedmiotowym lokalu w okresie objętym pozwem nie zamieszkiwali – zatem, że nie przebywali i nie korzystali z niego - w związku z czym nie są obowiązani do uiszczania powódce żadnych opłat. Podnieśli, jako dodatkowy, zarzut przedawnienia - za okres poprzedzający trzy lata przed wytoczeniem powództwa, zarzut przedawnienia podniosła również A. M..

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że dwaj pozwani, obowiązani do opuszczenia przedmiotowego lokalu, uczynili to - R. M. w 2010 roku zaś T. M. w sierpniu 2012 roku. Na te okoliczności naprowadzili oni dowody z zeznań świadków. Świadkowie N. K. – narzeczona T. M. oraz jej matka B. C. (1) zeznały, że w sierpniu 2012 r. zamieszkał on w Ś. w domu należącym do B. C. (1), gdy związał się z N. K.. Świadkowie B. C. (2) i K. C., mieszkający w Ś. w tym samym budynku sąsiedzi rodziny K. zeznali, że T. M. mieszka faktycznie w Ś. razem z N. K., że jest tak od kilku lat, jakieś 5 (B. C. (2)) lub 6 – 7 lat (K. C.). Również świadek M. Ż. (1), mieszkający w Ś., zeznał, że T. M. faktycznie mieszka w tej miejscowości, że jest tak „jakieś 7 – 8 lat coś takiego”. Świadek ten, kuzyn narzeczonej R. M. zeznał, że R. M. przeprowadził się do Ś. do swojej narzeczonej w 2010 – 2011 r. E. Ż. – narzeczona R. M. i M. Ż. (2) - jej matka, zgodnie zeznały, że w Ś. mieszka on od 9 lat. Szczególnie zapamiętała M. Ż. (2), że miało to miejsce właśnie w 2010 r., bo wówczas urodził się jej syn. Sąd nie znalazł podstaw aby zeznaniom któregokolwiek ze świadków odmówić wiarygodności. Są one spójne i zgodne ze sobą. Zgodne są przy tym z zeznaniami pozwanych. Powódka zaś nie przedstawiła żadnych dowodów na wykazanie okoliczności przeciwnych – aby w okresie objętym pozwem R. M. i T. M. faktycznie zamieszkiwali w przedmiotowym lokalu. Okoliczność, że obaj przez te wszystkie lata w mieszkaniu tym byli zameldowani, sama w sobie nie przesądza o tym. Zameldowanie jest jedynie aktem administracyjnym. Osoba zameldowana w jakimś mieszkaniu wcale faktycznie nie musi w nim mieszkać, nie musi w nim przebywać ani z niego korzystać w jakikolwiek sposób. Posiadanie zameldowania pod określonym adresem i w konsekwencji tego wskazywanie tego adresu w różnych instytucjach, również nie przesądza, że jest to miejsce faktycznego zamieszkania. Według art. 25 Kodeksu cywilnego, miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Powódka akcentuje, że wysłała do T. M. w 2014 r. korespondencję na adres przy ul. (...) w B. odebrał on osobiście dnia 28 marca 2014 r. co ma świadczyć o jego zamieszkiwaniu tam. Nie świadczy to jednak automatycznie o takiej okoliczności. Jak zeznał T. M., i jest to wiarygodne, czasami odwiedzał matkę nadal mieszkającą w przedmiotowym mieszkaniu i mogło zdarzyć się, że odebrał korespondencję. Podobnie

odebranie dwukrotnie adresowanych do niego przesyłek przez A. M. nie przesądza o jego zamieszkiwaniu. Zwłaszcza, że większość przesyłek do niego nie została odebrana, zaś z przedstawianych przez powódkę potwierdzeń odbioru wynika, że korespondencję kierowaną do A. M. odbierała ona. W kontekście zeznań A. M. - niezakwestionowanych przez powódkę – że miała ona problemy ze zdrowiem psychicznym, że od 2015 r. leczyła się psychiatrycznie, że pewnych kwestii mogła w związku z tym nie pamiętać - mogła po prostu bezkrytycznie odebrać przesyłki adresowane do nie mieszkającego z nią syna.

Z zeznań wszystkich świadków i z zeznań pozwanych wynika, że R. M. i T. M. z mieszkania w B. ul. (...) wyprowadzili się, nie przebywają w nim i nie korzystają z niego - R. M. przynajmniej od 2010 r., od tego bowiem roku zamieszkuje w Ś. i tam znajduje się jego centrum życiowe, zaś T. M. od sierpnia 2012 r. kiedy to zamieszkał w Ś. i tam przebywa z zamiarem stałego pobytu.

A. M. natomiast, jak bezspornie wynika z postępowania, w całym okresie objętym pozwem w przedmiotowym mieszkaniu zamieszkiwała. Podała, że wyprowadziła się w 2018 r. do zaoferowanego jej przez gminę lokalu socjalnego.

Przed rozpoczęciem rozprawy, pismem procesowym z dnia 04 lutego 2019 r., powódka cofnęła powództwo w części, tj. w stosunku do pozwanych A. M., T. M. i R. M. co do kwoty 5.642,42 zł za okres lipiec 2015 r. – czerwiec 2016 r. na którą składa się należność główna 4.028,75 zł i odsetki naliczone do dnia 14.03.2018 r. w wysokości 1.613,67 zł, oraz w stosunku do pozwanego R. M. co do kwoty 1.267,03 zł za okres lipiec 2015 r. – listopad 2015 r. Podała, że ograniczenie powództwa spowodowane jest tym, że Gmina M. B. częściowo uiszczyła odszkodowanie za niedostarczenie lokalu socjalnego.

Zatem, na podstawie art. 355 § 1 kpc w zw. z art. 203 § 1 kpc, Sąd w punkcie I wyroku umorzył postępowanie w cofniętej części.

W pozostałej części powództwo podlega oddaleniu.

Powódka ostatecznie domaga się od pozwanych A. M., T. M. i R. M. solidarnie kwoty 3.608,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 15 marca 2018 r. do dnia zapłaty, oraz od R. M. kwoty 7.169,41 zł. Wniosła przy tym o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych zwrotu kosztów procesu według norm i uznanie pozwanych za przegrywających proces również w części dotyczącej powództwa cofniętego.

Żądane ostatecznie kwoty obejmują przy tym:

- na żadaną od A. M., T. M. i R. M. kwotę 3.608,37 zł składa się należność główna w wysokości 2.829,64 zł obejmująca należności za zużytą wodę za okres od stycznia 2012 r. do grudnia 2013 r. oraz należności z tytułu opłat za używanie lokalu i opłat pośrednich za okres od stycznia 2014 r. do kwietnia 2014 r. nadto odsetki od należności głównej w kwocie 778,73 zł obliczone do dnia 14 marca 2018 r. ,

- na żadaną od R. M. kwotę 7.169,41 zł składa się odszkodowanie za zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego za okres od kwietnia 2014 r. do czerwca 2015 r. i od grudnia 2015 r. do czerwca 2016 r.

Wyniki postępowania dowodowego wskazują, że pozwany R. M. nie zamieszkuje w przedmiotowym lokalu od 2010 r. Zatem powództwo wobec niego obejmujące należności z lat późniejszych, podlega oddaleniu w całości jako niezasadne.

Z takiego też względu – jako niezasadne - podlega oddaleniu powództwo wobec T. M. o należności z okresu od sierpnia 2012 r. , skoro wówczas wyprowadził się on z przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

Natomiast powództwo w pozostałej części, tj. wobec T. M. o należności za okres od stycznia 2012 r. do sierpnia 2012 r. oraz powództwo wobec A. M. o należności z okresu styczeń 2012 r. - kwiecień 2014 r., podlega oddaleniu wobec skutecznie podniesionego przez tych pozwanych zarzutu przedawnienia tych roszczeń.

Art. 29 a cyt. ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych /.../ stanowi, że do osób innych niż żołnierze zawodowi, które zajmują lokale mieszkalne będące w zasobie mieszkaniowym i internatowym Agencji, w zakresie nieuregulowanym w ustawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny oraz ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.).

Ustawa o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych /.../ nie reguluje kwestii przedawnienia roszczeń, zastosowanie mają zatem przepisy Kodeksu cywilnego w tym zakresie.

Art. 117 § 1 kc stanowi, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu.

Według § 2 tego przepisu, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Stosownie do art. 120 § 1 kc, zdanie pierwsze, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Stosownie zaś do art. 118 kc /w jego brzmieniu obowiązującym od 09 lipca 2018 r./, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Do dnia 09 lipca 2018 r. przepis art. 118 kc stanowił, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości Sądu, że świadczenia z tytułu opłat za używanie lokalu mieszkalnego i opłat pośrednich (w tym opłaty za wodę, które stosownie do art. 1a ust. 1 pkt 13 cyt. ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych /.../ należą do opłat pośrednich) są świadczeniami okresowymi. Nie są to bowiem żadne należności jednorazowe, nie składają się na z góry ustaloną wartość płatną w „ratach”. Są spełniane powtarzalnie, w każdym kolejnym miesiącu, obowiązek zapłaty powstaje co miesiąc w określonym dniu, z każdym kolejnym miesiącem zajmowania mieszkania (art. 36 ust. 1 cyt. ustawy o zakwaterowaniu ...). Dla roszczeń o takie świadczenia – świadczenia okresowe - termin przedawnienia wynosi trzy lata. Ustawa w art. 36 ust. 1 wyznacza przy tym dzień płatności /15 dzień każdego miesiąca/, co jest wyznacznikiem wymagalności roszczenia, od którego rozpoczyna bieg trzyletni termin przedawnienia. Odsetki, jako roszczenie okresowe, przedawniają się w terminie trzyletnim określonym w art. 118 kc, przy czym ich charakter jest akcesoryjny w stosunku do zobowiązania głównego.

Zważywszy, że powództwo ostatecznie obejmuje wymagalne miesięcznie roszczenia od stycznia 2012 r. do kwietnia 2014 r., najpóźniejsze z roszczeń wymagalne było w dniu 15 kwietnia 2014 r.. Pozew wniesiony został 15 marca 2018 r., zatem po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

Sąd orzekł zatem jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na mocy art. 108 § 1 kpc, art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 99 kpc.

Pozwani są stroną wygrywającą proces w całości. Brak w ocenie Sądu podstaw do uznania któregośkolwiek z pozwanych za przegrywającego proces w części cofniętej. Nie można bowiem zgodzić się z powódką, że zapłacenie przez osobę trzecią tj. Gminę M. B. powódce odszkodowania na podstawie orzeczonego w tym zakresie obowiązku tej gminy wobec powódki ma oznaczać, że pozwani w niniejszej sprawie przegrali proces w części, co do której powódka otrzymaną od gminy kwotę zaliczyła na część należności dochodzonych w niniejszej sprawie od pozwanych i w tym zakresie cofnęła powództwo. Dodatkowo, jeśli chodzi o pozwanych R. M. i T. M., wyniki postępowania dowodowego wskazują,

że powództwo w części cofniętej obejmowało należności za okresy, w których żaden z nich w przedmiotowym lokalu mieszkalnym już nie zamieszkiwał, co żądanie od nich zapłaty za okresy te czyniłoby niezasadnym.

W związku z powyższym w punkcie III wyroku Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego T. M. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 1.817,- zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800,- zł stosownie do § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz. 265/ oraz kwota 17,- zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Natomiast w punkcie IV wyroku Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanego R. M. tytułem zwrotu kosztów procesu kwotę 3.617,- zł, na którą składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600,- zł stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz. 265/ oraz kwota 17,- zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.